Začiatkom marca sme opäť pod Rumaňákom. S Martinom, bývalým skalkárom, ktorý len minulý rok konvertoval na hory a musím povedať, ide mu to celkom dobre. Pôvodný zámer bol preliezť cestu Bakoš/Petrík ale keď už sme boli pod skalnou galériou a videli to pole neorané napravo od cesty Bakoš/Petrík ako hladné supy sme sa vrhli do skalných platní a kútov.

Traverz doprava, zatlčiem skobu a opatrne bouldrujem na snehovom preveji. Ani nedýcham ani sa nehýbem ale rovno letím dole. Nuž, OS prelez to už nebude :-)))
Štandujem pod kľúčovou dĺžkou a doberám Martina, ktorý na tom istom mieste, kde som spadol ja, padá aj on. Tentoraz s celým prevejom.
40 metrová fantastická dĺžka v skalnej platni so všetkým, čo tatranské lezenie môže ponúknuť. Dokonca aj so starou skobou. Takže niekto tu už pred nami bol (pravdepodobne Odstrčil/Vesternický v ´89). Dávam ju bez pádu ale to len preto, že pád by tu bol už celkom slušný. A ja fakt nerád padám.
V skalnej galérii prelezieme dohromady 5 dĺžok a potom sme konečne na pilieri. Je poludnie, máme super čas a pred nami len pilier a ešte štyri dĺžky v štítovej stene.
Lenže podmienky na pilieri sú viac než zlé. Kôra a pod ňou prašan. Celé na spadnutie, nič poriadne nedrží. Napriek tomu dobojujeme pod štítovú stenu. Sú štyri hodiny poobede a akosi sa začína skrčmievať. Nejak sa mi nechce ďalej bojovať v tejto skale olepenej snehom a ľadom, obzvlášť, keď túto časť steny som liezol už tri krát a za omnoho lepších podmienok.
Volíme priamy zostup na pivo na chatku v Lysej.